

Arrest

nr. 333 949 van 7 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SIMOËS
Sint-Michielslaan 65/6
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die *loco* advocaat M. SIMOËS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Kempen Noord-Oost op 01/10/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B(...)
voornaam: J(...) J(...)
geboortedatum: (...) 1988
geboorteplaats: Uÿge
nationaliteit: Angola

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN/

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene kwam op 12/12/2023 de Schengenzone binnen via Frankrijk met een geldig paspoort en een D-visum uitgeleverd aan Portugal. Hij verklaart op 21/04/2024 België binnengekomen te zijn. nHij verkreeg van de gemeente Ravels op 27/05/2024 een aankomstverklaring geldig tot 19/07/2024.

Betrokkene vroeg op 17/07/2024 verblijfsrecht aan op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de DVZ onontvankelijk verklaard op 21/11/2024 en deze beslissing werd, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13) geldig 30 dagen, aan betrokkene betekend op 25/11/2024.

Betrokkene verklaart op 01/10/2025 aan de politie van PZ Kempen Noord-Oost dat hij nog steeds met zijn legaal in het Rijk verblijvende Angolese vriendin en haar 3 kinderen samenwoont. Het loutere feit dat betrokkene met hen samenwoont, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning met zijn vriendin dd. 22/05/2024, na negatief advies van het parket van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout van 02/06/2025, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht, door de gemeente Ravels geweigerd werd op 11/06/2025. Bovendien geeft zijn intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht op verblijf. De weigering van een wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Van belang in deze context is eveneens dat zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene.

Betrokkene verklaart een beroep te hebben ingediend tegen deze weigeringsbeslissing. We dienen hieromtrent op te merken dat dit beroep geen schorsende werking heeft. De uitvoering van een terugleiding naar het land van herkomst belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene te behartigen en de lopende procedure op te volgen.

Van zodra toegelaten, kan betrokkene vanuit het land van herkomst de geijkte procedures volgen om legale toegang te verkrijgen tot België, indien gewenst. In afwachting van een beslissing om op legale wijze België te kunnen binnenkomen, kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en eventuele periodieke bezoeken van zijn partner.

Betrokkene kan bovendien via de lokale Belgische ambassade of consulaat de opheffing van het inreisverbod aanvragen van zodra 2/3 van de termijn van het verbod verstreken is.

Betrokkene verklaart een oogziekte te hebben, zonder deze verder te specificeren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21/11/2024 dat hem betekend werd op 25/11/2024 en hem herbevestigd op 13/05/2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luid 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kon terugkrijgen omdat zijn partner zich hier bevindt. We stellen vast dat betrokkenen met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Angola een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij een oogziekte heeft, zonder dit verder te specificeren. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij vraagt dat de procedure geschiedt in de Franse taal conform artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door voormelde bepaling.

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (*cf. RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats

in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het recht gehoord te worden. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In de uiteenzetting van haar enig middel wijst de verzoekende partij ook op artikel 22 van de Grondwet, artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Naast een theoretische toelichting, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"1.1. Première branche : Défaut de prise en considération adéquate de la vie familiale et du recours actuellement pendant devant le Tribunal de première instance d'Anvers, division Turnhout

1.1.1. En droit

(...)

1.1.2 L'existence d'une vie familiale et les obstacles à la poursuite de celle-ci en Angola

En l'espèce, il est indéniable que le requérant a établi sa vie privée et familiale en Belgique et qu'un aspect particulièrement important de son existence est en jeu.

Il a fondé une famille avec Madame D(...) F(...), qui réside légalement en Belgique depuis des années (cfr annexe 9).

Malgré la précarité dans laquelle il vit, le requérant est très présent pour sa compagne et ses enfants. Il fait son possible pour qu'ils ne manquent de rien et s'investit pleinement dans leur vie quotidienne.

Il est tout aussi indéniable que cette vie familiale ne pourrait se poursuivre en Angola.

Madame C(...) M(...) D(...) F(...) ne peut être contrainte à quitter le pays dans lequel elle réside légalement depuis de nombreuses années. Elle occupe un emploi à durée indéterminée en Belgique et y a construit l'ensemble de sa vie personnelle et professionnelle. Un départ forcé vers l'Angola l'obligerait à renoncer à la stabilité qu'elle a acquise, à son emploi, ainsi qu'à l'ensemble de ses attaches en Belgique.

Par ailleurs, elle a introduit une demande de nationalité belge actuellement pendante auprès du Procureur du Roi. (cfr annexe 10)

Il serait dès lors inconcevable et disproportionné qu'elle soit contrainte de se rendre en Angola, au risque de perdre non seulement son emploi mais également le bénéfice de la procédure de nationalité en cours.

La circulaire ministérielle du 17 septembre 2013 relative à l'échange d'informations entre les Officiers de l'état civil et l'Office des Etrangers à l'occasion d'une déclaration de mariage ou d'une déclaration de cohabitation légale d'un étranger en séjour illégal ou précaire prévoit explicitement que, lorsqu'une demande de mariage ou de cohabitation légale est régulièrement introduite et a donné lieu à la délivrance d'un accusé de réception ou récépissé, l'exécution d'un ordre de quitter le territoire doit être suspendue jusqu'à ce qu'une décision soit rendue par l'officier de l'état civil.

En l'espèce, il n'est pas contesté que l'officier d'état civil de Ravels a refusé d'enregistrer la cohabitation légale du requérant et de sa partenaire, décision contre laquelle un recours a été introduit devant le Tribunal de première instance d'Anvers-Division Turnhout le 8 juillet 2025.

La suspension a pour finalité de garantir que l'étranger puisse effectivement exercer ses droits fondamentaux, à savoir le droit à mener une vie familiale.

Refuser d'étendre la protection prévue par la circulaire à la phase judiciaire viderait le recours de tout effet utile : si le requérant devrait repartir dans son pays d'origine avant que le tribunal ne statue, il serait matériellement dans l'impossibilité de faire valoir ses droits et le recours deviendrait sans objet.

Or, l'article 13 CEDH et l'article 47 de la CEDH imposent que toute personne dispose d'un recours effectif contre une décision affectant ses droits fondamentaux.

1.1.3. Caractère inadéquat de l'examen mené et violations qui en découlent

Au regard de ce qui précède, il est évident que le requérant a établi des aspects absolument essentiels de sa vie familiale en Belgique et qu'il existe des obstacles insurmontables à ce que celle-ci se poursuive dans son pays d'origine. Il est tout aussi évident que le respect de son droit à la défense plaide en faveur d'un maintien du requérant en Belgique.

Face à ces évidences, le respect des dispositions légales exposées au point 1.1.2. imposent à l'État belge de procéder à une mise en balance minutieuse des intérêts en présence afin de ménager un juste équilibre entre l'intérêt général qu'il poursuit et l'intérêts des individus concernés par sa décision.

Or, à la lecture de la décision litigieuse, force est de constater que tel n'a pas été le cas en l'espèce.

La partie défenderesse n'a pas correctement appréhendée la situation du requérant préalablement à l'adoption de sa décision.

Elle a commis plusieurs erreurs dans l'appréciation des faits et cruellement manqué de diligence dans l'évaluation des éléments pertinents ce qui l'a conduit à adopter une décision aux effets disproportionnés pour le requérant.

1.1.3.1. La décision litigieuse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments pertinents et engendre une atteinte disproportionnée à la vie familiale du requérant

Outre les erreurs manifestes d'appréciation pointées ci-dessus, la décision litigieuse révèle un défaut de prise en considération des éléments pertinents de l'espèce et un manque de rigueur incompatible avec le respect de l'article 8 de la CEDH.

Elle est ainsi restée bien en deçà de ce que l'on peut attendre d'elle dans le cadre des obligations positives consacrées par l'article 8 de la CEDH, ce qui conduit à une atteinte disproportionnée à la vie familiale du requérant et de sa compagne.

S'il n'est pas contesté qu'une décision de refus de la cohabitation légale a d'ores et déjà été prise par l'Officier de l'état civil de Ravels, un recours est actuellement pendante au Tribunal de première instance. (cfr annexe 7)

Il s'investit pleinement dans la vie des enfants de sa compagne et a entrepris toutes les démarches nécessaires afin de régulariser sa situation administrative.

1.1.3.2. Conclusion sur les violations ainsi constatées

En s'abstenant de récolter l'ensemble des informations pertinentes préalablement à l'adoption de sa décision, la partie défenderesse n'a pas mené un examen conforme aux exigences imposées par l'article 8 de la CEDH de sorte que cette disposition est violée ainsi que les principes de bonne administration.

1.2. Seconde branche : Défaut d'audition adéquate

L'article 41 de la Charte dispose que :

(...)

La Cour de justice de l'Union européenne s'est notamment exprimée, dans un arrêt du 5 novembre 2014 (C-166/13), comme suit :

(...)

L'absence de délai pour le départ volontaire étant fondé sur l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 qui transpose les articles 7, §4 et 11 de la Directive 2008/115/CE, les principes généraux du droit de l'Union sont applicables à la présente en cause.

En l'espèce, force est de constater que si le requérant a bien été auditionné par la zone de police de Kempen Noord-Oost lors de son interpellation, ladite audition a été lacunaire et inadéquate.

En effet, l'audition n'a pas suffisamment été centrée sur l'objectif d'expulsion de la décision litigieuse. Le requérant n'a pas été correctement entendu quant à la possibilité ou non pour sa compagne de le suivre en

Angola malgré le recours contre le refus de la cohabitation légale qui est en cours au Tribunal de première instance d'Anvers-division Turnhout alors qu'il s'agit d'éléments essentiels afin d'apprécier la proportionnalité de la mesure d'éloignement envisagée.

Il s'ensuit qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de façon utile et effective, son point de vue sur son expulsion vers l'Angola, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit du requérant d'être entendu en tant que principe général du droit de l'Union européenne.

1.3. Troisième branche : évaluation inadéquate dans le cadre de l'absence de délai pour quitter le territoire
Il s'impose également de souligner que le requérant se trouve actuellement détenu en vue de son éloignement sur base d'une décision qui motive l'absence de délai pour quitter le territoire par des faits erronés.

En effet, la décision litigieuse motive un risque de fuite dans le chef du requérant par l'absence de tentative pour régulariser son séjour depuis le rejet de sa demande de régularisation alors que, comme exposé supra, il a introduit une demande de régularisation début juillet 2024 et a introduit un recours à l'encontre de la décision de refus. (cfr. annexe 5)

En s'appuyant sur des faits erronés et incomplets pour justifier l'absence de délai pour quitter le territoire, la partie défenderesse viole l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 ainsi que son obligation de motivation formelle et les principes de bonne administration.

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué – en ce qu'il viole ainsi le prescrit des dispositions et principes visés au moyen unique, en particulier l'article 8 CEDH – doit se voir annuler."

4.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij *prima facie* op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 24 van het Handvest zou schenden.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden beslissing vermeldt op het eerste zicht duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt.

De verzoekende partij maakt *prima facie* niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

4.2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

4.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

4.2.6. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

De banden tussen de partners die samenleven buiten het huwelijk dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn, maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

4.2.7. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het onmiskenbaar is dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd en dat een belangrijk element van haar leven op het spel staat, waarbij zij wijst op het gezin dat zij vormt met haar partner, mevrouw D.F., die legaal op het grondgebied verblijft sinds jaren. De verzoekende partij beweert dat zij zeer aanwezig is in het leven van haar partner en de kinderen van haar partner, dat zij er alles aan doet dat het hen aan niets ontbreekt en dat zij zich volledig inzet in hun dagelijks leven, dat zij zich volledig inzet in het leven van de kinderen van haar partner.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij hieromtrent in het licht van artikel 8 van het EVRM als volgt:

“Betrokkene verklaart op 01/10/2025 aan de politie van PZ Kempen Noord-Oost dat hij nog steeds met zijn legaal in het Rijk verblijvende Angolese vriendin en haar 3 kinderen samenwoont. Het loutere feit dat betrokkene met hen samenwoont, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning met zijn vriendin dd. 22/05/2024, na negatief advies van het parket van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout van 02/06/2025, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht, door de gemeente Ravels geweigerd werd op 11/06/2025. Bovendien geeft zijn intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht op verblijf. De weigering van een wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Van belang in deze context is eveneens dat zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene.

Betrokkene verklaart een beroep te hebben ingediend tegen deze weigeringsbeslissing. We dienen hieromtrent op te merken dat dit beroep geen schorsende werking heeft. De uitvoering van een terugleiding naar het land van herkomst belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene te behartigen en de lopende procedure op te volgen.

Van zodra toegelaten, kan betrokkene vanuit het land van herkomst de geijkte procedures volgen om legale toegang te verkrijgen tot België, indien gewenst.”

4.2.8. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een loutere samenwoning met haar partner en de kinderen van haar partner alsook de intentie tot wettelijke samenwoning de verzoekende partij geen automatisch recht geeft op verblijf. Voornoemde motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM.

Gelet op het weigeren van de registratie van de wettelijke samenwoning, omwille van het feit dat de verzoekende partij een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, kan gesteld worden dat er contra-indicaties zijn voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie of het aantonen van voldoende hechte feitelijke banden in de zin van artikel 8 van het EVRM, zoals ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin op het eerste zicht volkomen in gebreke. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat het onmiskenbaar is dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd en dat een belangrijk element van haar leven op het spel staat, dat zij een gezin vormt met haar legaal in België verblijvende partner, mevrouw D.F. en dat zij zeer aanwezig is in het leven van haar partner en de kinderen van haar partner, dat zij er alles aan doet dat het hen aan niets ontbreekt en dat zij zich volledig inzet in hun dagelijks leven. De verzoekende partij legt geen stavingstukken voor van haar aanwezigheid in het leven van mevrouw D.F. en haar kinderen, noch van haar investeringen in hun dagelijks leven, noch blijken dergelijke elementen op het eerste zicht uit het administratief dossier. Uit het louter voorleggen van de verblijfstitel van mevrouw D.F. kan geen beschermingswaardig gezinsleven afgeleid worden. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar vermeende partner (en de kinderen van de partner) kunnen evenmin voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

De verzoekende partij wijst erop dat zij niet betwist dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Ravels geweigerd heeft de wettelijke samenwoning te registreren, doch wijst erop dat zij een beroep heeft ingesteld op 8 juli 2025 tegen deze beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen – afdeling Turnhout. De Raad wijst erop dat de verwerende partij eveneens met dit element rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing en hieromtrent heeft geoordeeld: *“Betrokkene verklaart een beroep te hebben ingediend tegen deze weigeringsbeslissing. We dienen hieromtrent op te merken dat dit beroep geen schorsende werking heeft. De uitvoering van een terugleiding naar het land van herkomst belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene te behartigen en de lopende procedure op te volgen. Van zodra toegelaten, kan betrokkene vanuit het land van herkomst de gewijzigde procedures volgen om legale toegang te verkrijgen tot België, indien gewenst.”

De Raad wijst erop dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij en haar vermeende partner een aanvraag tot wettelijke samenwoning indienden, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde deze wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het Parket en dat de verzoekende partij en haar vermeende partner tegen deze weigeringsbeslissing een beroep hebben ingediend bij de familierechtbank, geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aantonen.

De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ravels van 11 juni 2025 tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket, nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Door het louter wijzen op het feit dat tegen voornoemde beslissing een beroep werd ingesteld bij de familierechtbank, toont de verzoekende partij overigens geenszins aan dat er wel degelijk voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partij toekomt om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, waar zij aldus in gebreke blijft.

Betreffende de verwijzing naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wijst de Raad erop dat in voormelde omzendbrief bepaald is dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een aangifte van wettelijke samenwoning werd ingediend en dit totdat een beslissing inzake de verklaring van wettelijke samenwoning werd genomen, zoals de verzoekende partij ook aangeeft in haar verzoekschrift. Er blijkt niet dat overgegaan werd tot uitvoering van een bevel tussen de aangifte van de wettelijke samenwoning en het weigeren van de verklaring van de wettelijke samenwoning op 11 juni 2025.

De verzoekende partij meent dat de schorsing (vermeld in de voormelde omzendbrief) als doel heeft ervoor te zorgen dat de vreemdeling effectief haar fundamentele rechten, te weten het recht op het leiden van een gezinsleven, kan uitoefenen, dat weigeren deze bescherming van de omzendbrief uit te breiden naar de gerechtelijke fase haar beroep elk nuttig effect ontnemt. De Raad herhaalt vooreerst dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ravels van 11 juni 2025 tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Bovendien weze het eveneens herhaald dat het aan de verzoekende partij toekomt om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, waar zij aldus in gebreke blijft. Zij toont dan op het eerste zicht ook niet aan dat door het niet schorsen van de *in casu* bestreden beslissing zij verhinderd wordt in het uitoefenen van haar fundamentele rechten, te weten het leiden van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Door louter te stellen dat, indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland alvorens de familierechtbank zich heeft uitgesproken, zij materieel in de onmogelijkheid zal zijn om haar rechten te doen gelden en haar beroep zonder voorwerp wordt, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de pertinente motieven in de bestreden beslissing waarin gesteld wordt *“De uitvoering van een terugleiding naar het land van herkomst belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures (...) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene te behartigen en de lopende procedure op te volgen”*.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid in België is vereist voor het voeren van een procedure voor de familierechtbank. Er blijkt niet dat haar persoonlijke verschijning in deze procedure is vereist of is bevolen en dat zij vanuit haar herkomstland niet in contact kan blijven met haar advocaat en zich niet kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Ook haar partner kan in het kader

van deze procedure mede haar standpunt doen gelden en eventueel stukken ter staving van de oprechtheid van de relatie voorleggen. De verzoekende partij toont niet aan dat enige wettelijke bepaling haar een recht geeft om op het Belgische grondgebied aanwezig te zijn enkel omdat zij nog een beroepsmogelijkheid heeft tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Waar zij stelt dat indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland haar beroep zonder voorwerp wordt, beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering.

De verzoekende partij maakt dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk, onder verwijzing naar artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat zij niet zal kunnen beschikken over een effectief beroep tegen een beslissing die betrekking heeft op haar fundamentele rechten.

4.2.9. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij aldus op het eerste zicht niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende partner en de kinderen van die partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met haar vermeende partner en haar kinderen een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat het onmiskenbaar is dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd en dat een belangrijk element van haar leven op het spel staat, dat zij een gezin vormt met haar partner, mevrouw D.F., die legaal op het grondgebied verblijft sinds jaren, en dat zij zeer aanwezig is in het leven van haar partner en de kinderen van haar partner, dat zij er alles aan doet dat het hen aan niets ontbreekt en dat zij zich volledig inzet in hun dagelijks leven. De relatie met haar vermeende partner en haar kinderen wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook op het eerste zicht geenszins aannemelijk gemaakt.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar vermeende partner en de kinderen van haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven, gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

Daar er geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk wordt gemaakt, diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Het betoog van de verzoekende partij dat het onmiskenbaar is dat het gezinsleven niet kan voortgezet worden in Angola, dat haar vermeende partner niet gedwongen kan worden het land waar zij reeds jaren legaal verblijft te verlaten, dat haar partner een tewerkstelling heeft voor onbepaalde duur in België alsook haar gehele persoonlijke en professionele leven, dat een gedwongen vertrek naar Angola haar zou dwingen de stabiliteit die zij heeft verworven op te geven, alsook haar job en het geheel van haar banden met België en dat dit onvoorstelbaar en disproportioneel is, daar zij niet enkel het risico loopt haar job te verliezen maar ook het voordeel van de lopende nationaliteitsprocedure, is dan ook niet dienstig. Evenmin kan de verzoekende partij aldus dienstig betogen dat de verwerende partij diende over te gaan tot een belangenafweging van de voorhanden zijnde belangen om een juist evenwicht te vinden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu en dat dit *in casu* niet het geval is.

4.2.10. Er blijkt echter dat de verwerende partij betreffende het voorgehouden gezinsleven met haar vermeende partner alsnog is overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

“Van zodra toegelaten, kan betrokkene vanuit het land van herkomst de geijkte procedures volgen om legale toegang te verkrijgen tot België, indien gewenst. In afwachting van een beslissing om op legale wijze België te kunnen binnenkomen, kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en eventuele periodieke bezoeken van zijn partner. Betrokkene kan bovendien via de lokale Belgische ambassade of consulaat de opheffing van het inreisverbod aanvragen van zodra 2/3 van de termijn van het verbod verstreken.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Het onderzoek geschiedt concreet aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Wat de wens tot registratie van een wettelijke samenwoning betreft, wijst de Raad erop dat deze wens de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). De samenwoning en relatie met haar vermeende partner geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven.

De verzoekende partij toont met de loutere stelling dat haar partner jaren legaal in België verblijft en werkt en dat zij haar persoonlijke en professionele banden in België heeft alsook een lopende nationaliteitsprocedure, niet aan dat op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM werd gesteld dat van zodra toegelaten, zij vanuit het land van herkomst de geijkte procedures kan volgen om toegang te krijgen tot België en in afwachting zij en haar partner een band kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en eventuele periodieke bezoeken van haar partner. In de bestreden beslissing wordt immers niet gemotiveerd dat de partner van de verzoekende partij haar kan vervoegen in het land van herkomst. De verzoekende partij heeft dan op het eerste zicht ook geen belang bij haar betoog dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om het gezinsleven in het land van herkomst verder te zetten.

4.2.11. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet gevolgd worden in haar betoog dat zij de essentiële elementen van haar gezinsleven in België heeft aangetoond, noch dat haar rechten van verdediging pleiten tot een verder verblijf in België. Ook toont zij met haar betoog op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij haar situatie niet correct heeft ingeschat voor het nemen van de bestreden beslissing, dat zij verschillende appreciatiefouten heeft begaan betreffende de feiten en het haar aan zorgvuldigheid ontbreekt in de evaluatie van de pertinente elementen wat geleid heeft tot een beslissing met disproportionele gevolgen voor de verzoekende partij, dat de bestreden beslissing een gebrek vertoont aan het in rekening nemen van de pertinente elementen van het geval en een gebrek aan gegrondheid onverzoenbaar met het respect voor artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij in gebreke is gebleven in wat van haar verwacht mag worden in het kader van haar positieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM, wat geleid heeft tot een disproportionele schending van het gezinsleven van haar en haar partner en dat door niet het geheel van de pertinente gegevens te verzamelen voor het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij niet is overgegaan tot een onderzoek conform artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij alle nodige stappen neemt om haar administratieve situatie te regulariseren, merkt de Raad op dat dit niet betwist wordt. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het nemen van de nodige stappen om haar verblijf te regulariseren, aantoont dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nog minder op welke wijze dit aantoont dat de bestreden beslissing genomen zou zijn in strijd met de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen.

4.2.12. Met haar betoog toont de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Voorts maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht evenmin aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “(...) een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu het onderdeel van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet ernstig is, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: “Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.” Nu een schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest.

4.2.13. Betreffende de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad in de eerste plaats op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

De verzoekende partij kan op het eerste zicht gevolgd worden dat het Unierecht *in casu* van toepassing is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

4.2.14. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet betwist dat zij op 1 oktober 2025 door de politie van PZ Kempen Noord-Oost werd gehoord. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partij meent echter dat gehoor lacunes vertoont en niet aangepast was, dat het gehoor niet voldoende inging op het doel van de verwijdering, dat zij niet correct gehoord werd over de (on)mogelijkheid voor haar partner om haar naar Angola te volgen, niettegenstaande het beroep tegen de beslissing tot weigering van de registratie wettelijke samenwoonst die hangend is bij de familierechtbank, terwijl dit gaat over essentiële elementen om de proportionaliteit van de beoogde verwijderingsmaatregel te beoordelen. Zij meent dan ook dat door haar niet de mogelijkheid te geven om op nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken over haar verwijdering naar Angola, de verwerende partij haar recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht niet gerespecteerd heeft.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij tijdens het gehoor door de politie van PZ Kempen Noord-Oost niet op voldoende wijze voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit het “*Administratief rapport: illegaal verblijf*” van 1 oktober 2025, dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 67), blijkt dat de verzoekende partij werd gevraagd of er een reden is waarom zij in België is en zo ja wat die reden dan is, waarop zij antwoordde “*Ja. Ik heb een vrouw*”. Er werd haar tevens gevraagd waarom zij niet teruggekeerd is naar haar land van herkomst of waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, waarop zij antwoordde dat zij bij haar vrouw wil blijven. Uit het “*(f)ormulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” van 1 oktober 2025, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt (stuk 63), blijken dezelfde antwoorden op gelijkaardige vragen.

Aldus blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij wel degelijk werd bevraagd waarom zij niet is teruggekeerd of waarom zij niet kan terugkeren naar het herkomstland. Op deze vraag had de verzoekende partij wel degelijk kunnen wijzen op het feit dat de reden hiervoor is dat haar partner haar niet kan vervoegen en op de redenen voor deze onmogelijkheid.

Wat er ook van zij, nu de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet aantoonst en de verwerende partij in de alsnog uitgevoerde belangenafweging erop wijst dat van zodra toegelaten, de verzoekende partij vanuit het land van herkomst de gewenste procedures kan volgen om toegang te krijgen tot België en in afwachting zij en haar partner een band kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en eventuele periodieke bezoeken van haar partner – waarbij aldus niet gemotiveerd wordt dat de partner van de verzoekende partij haar kan vervoegen in het land van herkomst – toont zij niet aan dat zij dienstige elementen had kunnen aanvoeren die wijzen op een onmogelijkheid voor haar partner om haar naar Angola te volgen. Dergelijke elementen hebben immers geen invloed op de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing.

Waar zij nog wijst op het beroep tegen de beslissing tot weigering van de registratie wettelijke samenwoonst die hangend is bij de familierechtbank, kan de Raad enkel vaststellen dat dit element de verwerende partij gekend was en zij hiermee uitdrukkelijk rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij met de verwijzing naar dit beroep informatie had kunnen verschaffen die van invloed had kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift op het eerste zicht geen elementen aan die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van het hoorrecht wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

4.2.15. Betreffende de beslissing tot afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek, betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing motiveert dat er een onderduikrisico in haar hoofd aanwezig is doordat zij niet getracht heeft haar verblijf te regulariseren sinds de weigering van haar aanvraag tot regularisatie, terwijl zij een aanvraag tot regularisatie ingediend heeft in juli 2024 en een beroep tegen de weigeringsbeslissing heeft ingesteld.

De Raad kan enkel vaststellen dat het risico op onderduiken niet gegrond is op een dergelijk motief, doch wel op de vaststelling dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2024 dat haar betekend werd de volgende dag en haar herbevestigd werd op 13 mei 2025, dat de vorige beslissingen niet werden uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve en onvolledige feiten om een afwezigheid van een

termijn om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen en de verwerende partij aldus artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet alsook haar formele motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De omstandigheid dat de verzoekende partij heeft getracht haar verblijf te regulariseren en een beroep tegen de weigeringsbeslissing heeft ingesteld, doet overigens op het eerste zicht geen afbreuk aan het feit dat zij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2024 dat haar betekend werd de volgende dag en haar herbevestigd werd op 13 mei 2025 en dat aldus de vorige beslissingen niet werden uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betreffende de stelling ter terechtzitting dat de verzoekende partij op een vast adres woont, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2024 dat haar betekend werd de volgende dag en haar herbevestigd werd op 13 mei 2025, dat de vorige beslissingen niet werden uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, vaststellingen die door de verzoekende partij niet worden betwist, zodat voldaan is aan de criteria van artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet en het dan ook op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk is om uit deze vaststellingen te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

4.2.16. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen *prima facie* niet aannemelijk.

4.2.17. Het enige middel is niet ernstig.

4.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER